

GIÓ THOẢNG MỘT ĐỜI

Viết về Lê Quang Cường, một người bạn mới ra đi

“ Chào tiên sinh. Tiên sinh khoẻ không?

“Không...! không được tốt lắm...tiên sinh à..”

Giọng yếu ớt trả lời.

Đó là câu thăm hỏi cuối cùng trên điện thoại vào ngày thứ tư. Tiên sinh Cường đã bỏ đời, bỏ người, rũ áo trần gian, bước vào cõi hư vô vào tối ngày thứ bảy trong tuần đầu tháng sáu.

Không biết chúng tôi đã gọi nhau bằng từ ngữ đao to búa lớn từ lúc nào? Hai ba chục năm có lẽ. Kiểu mặc áo thụng vái nhau cho vui.

Trong cõi trần gian bụi đời con người suốt ngày, suốt đời chạy đuổi theo kim đồng hồ, bám theo tiền. Chẳng ai còn nhận ra mình là ai, người là ai?

Trong tình cờ của giòng sông số kiếp, giòng chảy họ Lê cuộn vào giòng đời bạn ta lúc nào chẳng biết, lúc gần lúc xa. Hai giòng đời trôi về một hướng. Hướng khóc than cho thân phận đất nước. Hướng long đong của kẻ sĩ mất nhà, mất quê, mang nhiều hoài bão và những giấc mơ ngông cuồng, không bao giờ trở thành hiện thực.

Nhiều lúc giòng sông đời ngập ngừng bất động. Có khi chày xiết, hỡi hã kiếm tìm một chốn sâu lắng vô cùng. Chốn thăm thăm nghìn trùng ở đâu? Miền nào? Cõi nào? Ai biết?

Khuôn mặt đẹp, mắt sáng. Dáng cao thanh của một lực sĩ bơi lội nhà nghề. Giọng nam Huế cuốn hút, thuyết phục với những câu chuyện hấp dẫn miên man bất tận.

Thông minh, người đẹp, dáng oai, chàng là điểm nhấn hồng tâm của nhiều cô gái đất thần kinh.

Đã có biết bao môi tình tôn nữ nở hoa dành cho chàng sinh viên luật tuần tú kia? Nào ai đếm được? Liệu mười ngón tay đủ để đếm không? Thấy kệ! Điều bí mật đó để dành cho trái tim chàng biết mà thôi.

Rồi chàng ung dung vung tay áo thụng đen trước tòa, tòa Nha Trang, Đà Nẵng, Huế miền Trung. Tiếng nói thao thao đầy tính thuyết phục cử tọa, quan tòa. Nghiễm nhiên chàng đoạt ngọn cờ chiến thắng. Chàng thắng nhiều lần. Đời chàng là cánh điều bay cao, bay xa.

Tháng tư đen 1975, con diều định mệnh đứt dây, nằm lơ lửng bất động. Chàng thua. Bạn bè đồng nghiệp thua. Cả nước thua đậm, thua sạch vốn.

Mọi người chui rúc trong trại tù vĩ đại. Bên thắng cuộc cướp luôn quyền sống của dân miền nam. Chúng tước luôn quyền biện hộ của chàng.

Áo choàng đen trước tòa thay bằng áo trắng. Cả nước mặc áo trắng màu tang. Nước mắt phân ly chét chìm chét cạn đổ xuống biển đông giặt dào sóng vỗ.

Nha Trang với những con thuyền đánh cá nghênh đầu cao vút nghênh ngang như những con thần điều. Thần điều sẵn sàng vỗ cánh về miền tự do.

Chàng vút áo choàng đen vào một xó. Chàng để trần khoe thân hình vạm vỡ của Vội, nhân vật chính trong tiểu thuyết Tự Lực Văn Đoàn. Chàng Vội tận thời sống với cát, với biển giữa bầu trời thênh thang.

Con thần diệu đưa chàng đến bến bờ tự do rất sớm. Đó là khoảng năm 1976.

Chàng và bạn ta không hề quen biết. Cũng không phải họ hàng. Có chăng là mấy vần thơ viết nguệch ngoạc trên tường trong phòng trọ của đại học xá Nam Giao thuở nào? Năm 1962 chăng? Rồi chàng điếm mặt nhớ tên.

Hai giòng đời tình cờ tụ hội tại nam Cali giữa tháng 6, 1978. Từ chỗ chỉ nghe tên đi dần qua tình bạn. Nghĩa tâm giao ảm dần qua năm tháng.

Chàng cầm cờ tiên phong tiến vào các ngành nghề bảo hiểm, thuế vụ, địa ốc và nhiều lãnh vực khác, trong lúc nhiều đồng hương còn âm thầm sống bám vào quỹ xã hội.

Trong cuộc bương chải mưu sinh bước đầu tỵ nạn, lúc nào cũng thấy thấp thoáng bóng chàng đâu đây.

Chàng tiếp sức cho các bạn. Chàng chỉ vẽ người này, người kia. Chàng thuyết phục những hướng đi mới.

Rồi chàng tham gia lập hội, hội Luật Gia Việt Nam, tiền thân hội Ái Hữu Luật Khoa miền Nam California sau này. Chàng làm phó chủ tịch hội trong nhiều nhiệm kỳ từ năm 1985.

Giao thiệp rộng với nhiều giới có thế lực, chàng nhiều lần qua Nhật, Tàu, Nam Dương, Thái Lan với hy vọng mang chút đóng góp cho quê hương Việt Nam.

Ngày tháng qua nhanh. Mới đó đã trên dưới bốn mươi năm. Mùa lá úa đã về...

Những năng nổ thời trai trẻ cũng hụt hẫng dần. Chàng chậm đi trông thấy. Có chút buồn ảm hiện trong đôi mắt chàng.

Chàng đang nghĩ gì, momg gì? Không ai biết. Ngoài kia, ánh hoàng hôn đang tỏa xuống chân trời.

Mùa hè 2017 cũng vào khoảng cuối tháng sáu, bạn chàng có dịp dong ruổi qua hàng nghìn dặm về Little saigon.

Tay bắt mặt mừng, hàng ngày họ hẹn hò tại Cà phê Factory từ sáng sớm đến chập tối. Lúc này nét tiêu tụy hiện rõ trên mặt, trong ánh mắt, nhưng chàng cố vui.

Vườn hồng tôn nữ năm xưa, nay đã tàn phai kỷ niệm. Áo choàng biện hộ, nay cũng bạc màu. Chàng Vội hào hùng thuở nào biến thành lão ngư ông già yếu buâng khuâng nhìn biển sóng ngập trời.

Chàng bất động không muốn bước đi. Thật sự chàng không còn sức bước thêm nữa.

Chàng đã nhìn thấy miền vĩnh cửu tận cùng trước mặt. Chàng nhận ra điếm lắng đọng sâu thẳm của kiếp người, kiếp đời.

Rồi vào một ngày đầu tháng sáu, chàng bình thản ra đi.

Dã Thảo Trang
Nguyễn Viết Đĩnh